

Arrest

**nr. 86 136 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. FLORENCE, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers werden op 16 april 2012 gehoord nopens de aan hun tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

1.2. De gemachtigde heeft op 16 april 2012 een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van verzoekers hun tweede asielaanvraag genomen, beslissing die aan verzoekers ter kennis werd gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven als volgt luiden:

De bestreden beslissing ten aanzien van hoofdverzoeker luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten I. B. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 03.04.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 12.05.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 26.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 03.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een krantenartikel dd. 14.03.2012 voorlegt waarin beschreven staat dat de twee kinderen van zijn broer (A. (...)) en D. (...)) twaalf jaar geleden gekidnapt zouden zijn geweest en dat er tot op heden niet geweten is wat hen overkwam. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij met bovenstaand krantenartikel wil aantonen dat zijn familie niet veilig zou zijn in Macedonië. Overwegende dat dit document niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag expliciet verklaart geen nieuwe documenten toevoegen die zijn eigen Problemen kunnen aantonen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betref, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet In overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05.12.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

De bestreden beslissing ten aanzien van hoofdverzoekster luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten I. R. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 03.04.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 12.05.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 03.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag expliciet verklaart geen nieuwe documenten toevoegen die kunnen aantonen dat ze niet zou kunnen terugkeren naar Macedonië. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze tijdens haar interview op het CGVS niet altijd goed

begrepen zou zijn geweest. Overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor akkoord verklaarde met het verhoorverslag en noch bij zijn verhoor bij het CGVS van dit vermeende probleem. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze ziek zou zijn. Overwegende dat het onderzoek van deze Ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de directie asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze veel geleden zou hebben in Macedonië. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven; inderdaad, aangeven betrokkene at op 05.12.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. Verzoekers lichten hun eerste middel als volgt toe:

“Verzoekende partijen menen volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissingen: Eerste middel: schending van artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, d.d. 15 december 1980, B.S. 31 december 1980 afgekort vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan, zodat de verwerende partij onterecht heeft beslist tot niet in overwegingname van de tweede asielaanvraag van verzoekende partijen. De motivering is niet afdoende, daar verzoekende partijen hun 2de asielaanvraag wel degelijk hebben gebaseerd op nieuwe gegevens die zij niet eerder naar voren hadden kunnen brengen. Verzoekende partij hebben een nieuw document bijgebracht, namelijk een krantenartikel van 14.03.2012. Uit deze datum van het krantenartikel blijkt duidelijk dat verzoekende partijen dit document niet kon voorleggen tijdens hun verhoor op het CGVS in het kader van hun eerste asielaanvraag, gezien deze dateert van daarna. Het document dateert immers van 14.03.2012 terwijl de eerste asielprocedure werd afgesloten op 26.09.2011. Zoals hierboven uiteengezet, betreft het zonder twijfel nieuwe gegevens die ten tijde van het verhoor in het kader van de eerste asielaanvraag niet in het bezit waren van verzoekende partijen. Verzoekende partij is daarnaast van mening dat de verwerende partij het zich makkelijk maakt door te stellen dat het nieuwe document niet het persoonlijk karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Het krantenartikel betreft zijn familie en het feit dat zijn familie (en dus ook hemzelf gezien hij deel uitmaakt van zijn familie) niet veilig zijn in Macedonië. Hoe meer persoonlijk kan een document zijn? Dit krantenartikel toont aan dat de vrees van verzoekende partijen reëel en

terecht is. Minstens vormt dit document een begin van bewijs dat verder onderzocht dient te worden en bijgevolg diende het dossier te worden doorverwezen naar het CGVS.

Verwerende partij stelt tevens dat verzoekende partijen niet terug gekeerd zijn naar hun land van herkomst. Dit gegeven is des te meer een indicatie dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst gezien er ginder een gegronde vrees voor vervolging in hunnen hoofde aanwezig zijn. Bovendien blijkt uit het voorleggen van dit nieuw document juist dat verzoekende partijen alles hebben gedaan en in het werk hebben gesteld om de noodzakelijke documenten te bemachtigen. In elk geval heeft de voorgaande beslissing in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen geen rekening kunnen houden met dit nieuw gegeven. Dit document waarvan de echtheid niet wordt betwist, vormt minstens een begin van bewijs en dient dan ook verder ten gronde te worden onderzocht. Verwerende partij motiveert de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van verzoekende partijen verschillend terwijl de asielaanvragen aan elkaar gekoppeld zijn. Het krantenartikel werd door meneer Iseni neergelegd doch gezien de asielaanvragen aan elkaar gekoppeld zijn, diende hierover ook gemotiveerd te worden in het kader van de asielaanvraag van mevrouw Iseni, wat het CGVS heeft nagelaten te doen. Dezelfde redenering geldt ten aanzien van het feit dat verzoekende partijen tijdens hun eerste asielaanvraag niet altijd goed begrepen zijn geweest, waarover enkel werd gemotiveerd in de beslissing die werd genomen ten aanzien van mevrouw Iseni. Dat het eerste middel bijgevolg gegrond is.“

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

2.4. In de motivering van de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt, onder meer, vastgesteld dat:

“Overwegende dat betrokkene op 12.05.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.09.2011 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 03.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst, Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag expliciet verklaart geen nieuwe documenten toevoegen die kunnen aantonen dat ze niet zou kunnen terugkeren naar Macedonië. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze tijdens haar interview op het CGVS niet altijd goed begrepen zou zijn geweest. Overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor akkoord verklaarde met het verhoorverslag en noch bij zijn verhoor bij het CGVS van dit vermeende probleem. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze ziek zou zijn. Overwegende dat het onderzoek van deze Ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de directie asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze veel geleden zou hebben in Macedonië. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dezelfde motieven, met aanvulling van de specifieke kenmerken van het dossier van hoofdverzoeker, staan te lezen in diens bestreden beslissing, zoals deze overigens integraal vermeld staat onder punt 1.2.

2.5. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS nr. 129.903, 30 maart 2004; RvS nr. 160.589, 27 juni 2006).

2.7. Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus hen toeliet de nuttigheidsafweging voor het al dan niet indienen van een hoger beroep te maken. De bestreden beslissingen zijn immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

2.8. Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden dat het bij hun tweede asielaanvraag ingeroepen krantenartikel een nieuw element zou uitmaken. De Raad laat gelden dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen op nieuwe gegevens.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

2.9. Hieruit kan worden afgeleid dat deze 'nieuwe gegevens' nieuw moeten zijn, in die zin dat zij niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en relevant moeten zijn. Hetgeen betekent dat zij ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Indien de vreemdeling een tweede of latere asielaanvraag indient, dient de gemachtigde van de staatssecretaris vanzelfsprekend na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. *In casu* heeft verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag een krantenartikel voorgelegd, waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris heeft vastgesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.11. In de ten aanzien van verzoeker getroffen beslissing wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze als volgt geoordeeld:

"Overwegende dat betrokkene op 12.05.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 26.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat betrokkene op 03.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een krantenartikel dd. 14.03.2012 voorleest waarin beschreven staat dat de twee kinderen van zijn broer (A. (...) en D. (...)) twaalf jaar geleden gekidnapt zouden zijn geweest en dat er tot op heden niet geweten is wat hen overkwam, Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij met bovenstaand krantenartikel wil aantonen dat zijn familie niet veilig zou zijn in Macedonië. Overwegende dat dit document niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag expliciet verklaart geen nieuwe documenten toevoegen die zijn eigen problemen kunnen aantonen."

Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen”.

2.12. Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

2.13. Het loutere gegeven dat het krantenartikel uit de krant “Bechuk” daterend van 14 maart 2012, en zodoende van na de eerste asielaanvraag, maakt vanzelfsprekend niet op zich, zonder meer, dat dit krantenartikel zonder meer als een ‘nieuw stuk of gegeven’ in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd. Verzoekers verliezen kennelijk uit het oog dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet verschillende voorwaarden stelt opdat het aangevoerde element als nieuw kan worden beschouwd, en hij toont niet aan dat het betreffende krantenartikel, louter omdat het dateert van na de eerste asielaanvraag, hieraan voldoet.

2.14. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde en motiveerde terecht dat verzoeker met dit krantenartikel niet het persoonlijke karakter van zijn (en bij uitbreiding hun) problematiek kan aantonen en merkte tevens terecht op dat verzoekster bij deze tweede asielaanvraag expliciet verklaart in haar gehoorverslag geen nieuwe documenten toe te voegen die haar of hun eigen persoonlijke problemen kunnen aantonen. Verzoekster mag dan wel beweren verkeerd begrepen te zijn, zij ging evenwel akkoord met het gehoorverslag. Ook het loutere feit dat ‘verzoeker deel uitmaakt van zijn familie’, houdt evenmin in dat het krantenartikel betreffende de kidnapping van de twee kinderen, bovendien van verzoekers broer én bovendien ruim 12 jaar geleden, zonder dat overigens geweten is wat hen is overkomen, het persoonlijke karakter van verzoeker(s) voorgehouden problemen aantonen. Ook verzoeker erkende tijdens het verhoor op 16 april 2012 trouwens expliciet geen documenten bij zich te hebben over zijn eigen, persoonlijke problemen. Ook het gegeven dat verzoeker niet teruggekeerd is naar zijn herkomstland na de eerste asielaanvraag, maakt op zich geen nieuwe gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uit.

2.15. Verzoeker toont al evenmin aan waarom hij dit ‘nieuw gegeven’, met name de vermeende of mogelijke ontvoering van de kinderen van zijn broer 12 jaar geleden, niet eerder kon aanhalen als element in hun asielaanvraag. Verzoeker diende te wachten tot het verschijnen van een artikel in een krant op 14 maart 2012. Daarenboven blijft de oorzaak van hun verdwijning klaarblijkelijk ook voor verzoekers, gelet op hun eigen verklaringen, onduidelijk. Hetgeen de relevantie van dit ‘nieuw’ gegeven op zijn minst onzeker laat. Waar verzoekers verder nog verwijzen naar de voorlegging van een nieuw element waaruit zou moeten blijken dat zij alles hebben gedaan om noodzakelijke documenten te bemachtigen, is het de Raad niet duidelijk op welke documenten verzoekers precies doelen.

2.16. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Deze nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan. (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.17. Daar verzoekster zich, *strictu sensu*, zelfs niet eens op het vernoemd krantenartikel heeft beroepen bij haar tweede asielaanvraag, zodat de geuite kritiek aangaande het krantenartikel geenszins de nietigverklaring kan verantwoorden van de beslissing genomen ten aanzien van haar. Verzoekers opmerking dat de bestreden beslissingen verschillend gemotiveerd worden terwijl de asielaanvragen aan elkaar gekoppeld zijn, is niet ernstig. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de bestreden beslissingen telkenmale en afdoende uiteengezet om welke redenen de door de betrokkene eigen en daadwerkelijk ingeroepen elementen, geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de

vreemdelingenwet. Geenszins diende in de beslissing van de ene echtgenoot te worden gemotiveerd nopens elementen die uitsluitend door de andere echtgenoot waren aangehaald, zonder dat de ene echtgenoot hiernaar heeft verwezen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.18. In een tweede en middel werpen verzoekers de schending op van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.19. Verzoeker sichten hun tweede laatste middel als volgt toe:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard. Verwerende partij heeft in casu het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel geschonden. Het CGVS diende immers het nieuwe document die door verzoekende partij en zijn neergelegd in het kader van hun 2de asielaanvraag en waarvan de echtheid niet wordt betwist, te onderzoeken en te analyseren. Dit document vormt immers minstens een begin van bewijs. De verwerende partij diende er dan ook voor te zorgen dat deze zaak en dit nieuwe gegeven terecht kwam bij het CGVS, wat zij heeft nagelaten te doen. Dat het tweede middel gegrond is.

Bovendien hebben verzoekende partijen hier een nieuw leven met vrienden en een privéleven opgebouwd. Door verzoekende partijen het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven, maar ook de eerbiediging van haar privéleven. Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat: “Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.» De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd beoordelen vo orale er verzoekende partijen uit te wijzen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit nagelaten te doen. De politionele bevoegdheden kunnen de Dienst Vreemdelingenzaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM. De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten. Dat het tweede middel gegrond is.”

2.20. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In casu is er evenwel geen sprake van een dergelijke door het bestuur geponeerde wanverhouding tussen de motieven en het dispositief. De redenen voor de bestreden beslissingen worden omstandig uitgelegd en deze motieven zijn naast draagkrachtig ook correct feitelijk en naar recht onderbouwd. Een en ander blijkt tevens uit de bespreking van het eerste middel supra.

2.21. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit de voorgaande, uitvoerige bespreking van het middel supra, blijkt dat het bestuur zich wel degelijk steunt op de correcte en onbetwiste feiten zoals deze zich in het administratief dossier bevinden en zoals ze aangebracht werden door verzoekers zelf. Vervolgens werd een grondig en zorgvuldig onderzoek verricht waarbij de gemaakte overwegingen en afwegingen

duidelijk en omstandig terug te vinden zijn in de motivering van de bestreden beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

2.22. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, laat de Raad vooreerst gelden dat de bestreden beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvragen van verzoekers ten aanzien van alle gezinsleden werden genomen, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissingen het gezinsleven van verzoekers en hun kinderen zou kunnen schenden. Verzoekers verduidelijken dit ook niet. De bestreden beslissingen houden dan ook geen scheiding van het gezin van verzoekers in.

2.23. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties, waar verzoekers *in casu* op doelen, niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat dergelijke gewone sociale relaties in principe niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15februari 2005, nr. 140.615). Verzoekers brengen overigens ook geen elementen bij die erop zouden kunnen wijzen dat zij een zeer sterke band van afhankelijkheid of behoefte hebben ten aanzien andere familieleden of personen noch dat er hinderpalen zijn om een gezinsleven te kunnen hebben in hun land van herkomst.

2.24. De vage en summier geformuleerde beschouwingen van verzoekers kunnen dienaangaande niet volstaan, te meer nu verzoekers geen enkel stuk dienaangaande voorleggen. Wanneer verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hun ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit recht precies heeft geschonden. Verzoekers maken dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC